

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του JULES LEMAITRE

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Ἡ μικρὴ ἐνορία τοῦ Λάντ-Φλερί εἶχε μιὰ παλιὰ καμπάνα κ' ἕνα γέρο παπᾶ.

Ἡ καμπάνα εἶταν τόσο ραϊσμένη ὥστε ὁ ἦχος τῆς ἐμοιαζε μὲ βήχα γυναικᾶς. Ὁ Παπᾶς, ὁ παπᾶ — Κοραντέν, βασιτόταν γερὸς ἀκόμα, παρ' ὅλα τὰ ἐβδωμηταλέντε του χρόνια. Τὸ πρόσωπό του εἶταν παιδιαζίσιο, ζαρωμένο, μὰ τριανταφυλλένιο καὶ τὸ πλαισίον τὰ μακριὰ του ἄσπρα μαλλιά, ὅμοια μὲ τὸ μαλλὶ πού ἐγένεθαι οἱ καλὲς γυναῖκες τοῦ Λάντ — Φλερί. Οἱ ἐνοριῖτες του τὸν ἐλάτρευαν γιὰ τὴν καλοσύνη του καὶ τὴ μεγάλη του εὐσπλαγνία.

Ζύγωνε ὁ καιρὸς πού ὁ παπᾶ Κοραντέν θὰ συμπλήρωνε πενήντα χρόνια ἱερατικῆς ζωῆς κ' οἱ ἐνοριῖτες του ἀποφάσισαν νὰ τοῦ προσφέρουν ἕνα δῶρο ἀξίας γιὰ νὰ γιορτάσῃ αὐτὸ τὸ ἱοβυλαίον.

Οἱ τρεῖς ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησίας ἀνάλαβαν νὰ κάνουν μουσικὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕναν ἔρανο σ' ὅλα τὰ σπῖτια τῆς ἐνορίας κ' ὅταν κατῶρθωσαν νὰ μαζέψουν ἑκατὸ σκούδα τὰ πῆγαν στὸν παπᾶ, παρακαλῶντας τον νὰ πᾶι στὴν πόλη καὶ νὰ διαλέξῃ ὁ ἴδιος μιὰ καινούργια καμπάνα γιὰ τὴν ἐκκλησία.

— Παιδιά μου, εἶπε ὁ παπᾶ-Κοραντέν, ἀγαπημένα μου παιδιά, ὁ θεὸς νὰ σᾶς...

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ πιὸ πολλὰ γιὰτὶ ἡ συγκίνηση ἐπνιγε τὴ φωνή του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀμέσως, ὁ παπᾶ-Κοραντέν ξεκίνησε γιὰ τὴν πολιτεία γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν καμπάνα. Ἐπρεπε νὰ κάνει δύο λευγὲς μὲ τὰ πόδια ὡς τὸ πρόσκειτο τοῦ Ροζῦ-λέ-Ρόζ, ὅπου θάπαινε τὸ λεωφορεῖο, πού θὰ τὸν πῆγαινε στὸ Πόν-λ' Ἀρσεβέξ, τὴν προκειμένη τῆς ἐπαρχίας.

Ὁ καιρὸς εἶταν καλὸς κ' ὁ γέρο παπᾶς περπατοῦσε ἀνιμῶντας τὸ Θεό.

Ὅταν πλησίαζε πιά στὸ Ροζῦ-λέ-Ρόζ εἶδε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ἕνα ἀμάξι σαλτιμπάκων ξεζεωμένο. Ὁχι μακριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι ἕνα ἄλογο εἶταν πεσμένο καταγῆς μὲ τὸ πλευρό, μὲ τὰ τέσσερα πόδια του τετωμένα καὶ ξυλιασμένα, μὲ αἷμα στὰ ρουθούνια, μὲ τὸ κεφάλι του προσιμῶν καὶ τὰ μάτια του κάτασπρα. Ἐνας γέρος καὶ μιὰ γοιᾶ, ντυμένα μὲ παρδαλά ζουρέλια καθόντουσαν ἐκεῖ κ' ἐζάλαιαν πᾶν ἀπ' τὸ φρόιο γέριζο ἄλογο.

Ἐνα χοριτσαί, ἴσαμε δεκαπέντε χρόνων φάνηκε παραπέρα, τὸ ὅποιο ἔτρεξε πρὸς τὸν παπᾶ φωνάζοντας :

— Ἐλεημοσύνη, παπούλη, ἐλεημοσύνη !...

Ἡ φωνὴ τῆς εἶταν γλυκεῖα μὰ καὶ ἄγρια μαζί. Εἶταν σχεδὸν γυνή, μὰ εἶχε μαύρα μάτια, μακριὰ μαλλιά καὶ τὰ χεῖλη τῆς εἶταν σὰν ὄμοια κερᾶσα.

Ὁ παπᾶς, βραδύνοντας τὸ βῆμα του, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα εἰκοσαράκι. Μὰ, καθὼς τὸ βλέμμα του συνάντησε τὸ βλέμμα τοῦ χοριτσαίου, στάθηκε κ' ἄρχισε νὰ τοῦ κάνει διάφορες ἐρωτήσεις.

— Ὁ ἀδελφός μου, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνη εἶνε στὴ φυλακὴ γιὰ τὸν κατηγοροῦν πὼς ἐζέλεγε μιὰ κόκα. Ἐκεῖνος μᾶς συντηροῦσε κ' ἔχομε τώρα νὰ φάμε δύο μέρες.

Ὁ ἀββάς ξανάβαλε τὸ εἰκοσαράκι στὸ πορτοφόλι του κ' ἔβγαλε ἕνα χαρτονομίσμα ἀπ' αὐτό.

— Ἐγὼ, ἐξακολούθησε τὸ χοριτσί, ξέρω νὰ κάνω πῆδους κ' ἡ μητέρα μου λέει τὴν μοῖρα. Μὰ δὲ μᾶς ἀφήγανε νὰ κάνουμε πιά τὴ δουλειὰ μας στὶς πολιτεῖες καὶ στὰ χωριά. Καὶ νὰ τώρα πού πέθανε καὶ τὸ ἄλογο μας. Τί θ' ἀλογίνομε ;

— Μὰ, ρώτησε ὁ παπᾶς, δὲ μπορεῖτε νὰ φάξετε νὰ βοήθε δουλειὰ μὲς τῆ χώρα ;

— Οἱ ἄνθρωποι μᾶς φοβοῦνται καὶ μᾶς πετᾶνε πέτρες. Ἐξ ἄλλου, δὲ μάθαμε νὰ δουλεύουμε. Μονάχα τοῦμτες ξέρομε νὰ κάνουμε. Ἄν εἶχαμε ἐν' ἄλογο καὶ λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ ντυθῶμε θὰ μπορούσαμε κατὶ νὰ καταφέρουμε γιὰ νὰ ζήσομε... Μὰ τώρα δὲ μᾶς ἀπομένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πεθάνουμε.

Ὁ παπᾶς ξανάβαλε τὸ χαρτονομίσμα στὸ πορτοφόλι του.

— Ἀγαπᾶς τὸν καλὸ Θεό ; τῆ ρώτησε.

— Θὰ τὸν ἀγαποῦσα ἂν μᾶς βοηθοῦσε σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, εἶπε τὸ παιδί.

Ὁ παπᾶς ἐνοιῶθε νὰ τὸν βαραινῆ στὴ ζώνη του τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ ἑκατὸ σκούδα τῶν ἐνοριτῶν του. Ἡ μικρὴ τσιγγάνα τὸν ἐκοίταξε ὅλη τὴν ὄρα κατάντα.

— Εἶσαι φρόνιμη ; τῆ ρώτησε πάλι ὁ παπᾶς.

— Φρόνιμη ; εἶπε ἡ τσιγγάνα ξαφνιασμένη γιὰτὶ δὲν εἶξερε τί θὰ πῇ αὐτὴ ἡ λέξις.

— Πές : «Θεὸ μου, σ' ἀγαπῶ !»

Τὸ χοριτσί δὲν εἶπε τίποτε καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Ὁ παπᾶς ἐξακούμπωσε τότε τὸ ράσο του κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ ἑκατὸ σκούδα καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. Ἡ τσιγγάνα τὸ ἄρπαξε μ' ἕνα μαϊμουδίστικο κίνημα, γονάτισε καὶ εἶπε :

— Κύριε παπᾶ, σ' ἀγαπῶ !

Καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τοὺς δύο, οἱ ὅποιοι, χωρὶς νὰ σαλεύουν καθόλου, ἐζάλαιαν πλάι στὸ φρόιο τους ἄλογο.

Ὁ παπᾶς ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ Ροζῦ-λέ-Ρόζ συλλογίζομενος τὴ μεγάλη ἀθλιότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ φωτίσει τὴν μικροῦλα αὐτὴ τσιγγάνα πού, καθὼς φανόταν, δὲν εἶχε καμιὰ θρησκεία καὶ πού σίγουρα θάταν ἀβί-φρτιστῆ.

Μὰ, ἔξαφνα, σκέφτηκε πὼς εἶταν περιττὸ νὰ ἐξακολούθησῃ τὸ δρόμο του γιὰτὶ, ἀπλουστάτα, δὲν εἶχε πιά τὰ λεπτὰ τῆς καμπάνας.

Καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζει πίσω. Δὲ μπόρεσε τώρα νὰ καταλάβῃ πὼς τοῦ ἦθε κ' ἔδωσε σὲ μι' ἀγνωστὴ ζητιᾶνα, σὲ μιὰ τσιγγανοπούλα ἕνα ποσό τόσο μεγάλο πού δὲν εἶταν καὶ διὰ του. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα τὸν ἐλπίζοντας νὰ ξανάβρῃ τὴν τσιγγανοπούλα, μὰ δὲν βρῆκε πιά οὔτε αὐτὴ, οὔτε τοὺς δύο γέρους.

Σκεφτόταν τὴν εἶχε κάνει. Ἡ ἁμαρτία του εἶταν μεγάλη. Εἶχε καταχρασθεῖ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἐνοριτῶν του, τοὺς εἶχε κλέψει. Καὶ ἔβλεπε μὲ τρομάρα τὶς συνέπειες τοῦ σφάλματός του. Πὼς νὰ τὸ γυρίσει ; Πὼς νὰ τὸ ἐπανορθώσει ; Πὼς νὰ βρῇ ἄλλα ἑκατὸ σκούδα ; Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, πὼς θ' ἀπαντοῦσε σὲ κείνους πού θὰ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴν καμπάνα ; Πὼς θὰ ἐξηγοῦσε τὸ φέροισμό του ;

— Γυρίσατε κιόλας ; τὸν ρώτησε ἡ ὑπηρετριά του, ἡ γοιᾶ Βασιλικὴ βλέποντάς τον νάμπαινει στὸ σπιτί. Δὲν εἶπαγε λοιπὸν στὸ Πόν-λ' Ἀρσεβέξ γιὰ τὴν καμπάνα ;

Ὁ ἀββάς εἶπε ἕνα ψέμα :

— Δὲν πρόξαμα τὸ λεωφορεῖο στὸ Ροζῦ-λέ-Ρόζ... Θὰ ξαναπᾶω μ' ἄλλῃ μέρα... Μὰ ἄκου, μὴν πῆς σὲ κανέναν πὼς γύρισα.

Δὲν ἐπῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὴν ἐκκλησία. Ἐμεινε κλεισμένος στὴν κάμαρή του καὶ δὲν τόλμησε νὰ βῆ καὶ νὰ περπατήσει στὸ λαχανόκηπτό του. Μὰ τὴ μεθεπομένη πῆγαν καὶ τὸν ζήτησαν γιὰ νὰ ζωνοῦσῃ μὲ ἄρροστο στὸ συνοικισμό τοῦ Κλό-Μουσοῦ κ' ἀναγκάστηκε νὰ παρουσιαστῇ.

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Κλό-Μουσοῦ συνάντησε ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς του ἐνοριῖτες.

— Ἐ λοιπὸν, παπᾶ μου πὼς πῆγε τὸ ταξίδι ;

Ὁ ἀββάς εἶπε ψέμματα γιὰ δευτέρη φορὰ.

— Περίφημα, φίλε μου, περίφημα...

— Καὶ ἡ καμπάνα ;

Καινούργιο ψέμμα τοῦ παπᾶ. Δὲ θὰ πρόφταινε πιά νὰ τὰ μετράει.

— Βοήκα μιὰ ἔξοχη. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶνε ἀπὸ ἄσημ. Καὶ τί ὄμορφα πού χτυπάει...

— Καὶ ποτε θὰ τὴν ἔχομε ;

— Σὲ λίγο τέκνον μου. Πᾶ πρέπει πρώτα νὰ σκαίσουν ἀπάνω τῆς τῆνομά τῆς καὶ μερικὰ ὀρητὰ τῆς Γραφῆς. Καὶ γι' αὐτό, βλέπεις χροιάται λίγος καιρὸς.

— Βασιλικὴ, εἶπε ὁ παπᾶς γυρίζοντας σπιτί του, ἂν πουλοῦσαμε τὴν πολυθρόνα, τὸ ρολοὶ καὶ τὴ ντουλάπα πού ἔχω στὴν κάμαρή σου θὰ βγάζαμε ἑκατὸ σκούδα ;

— Οὐτὲ πενήντα φράγκα δὲ θὰ βγάζαμε, παπᾶ μου, γιὰτὶ ὅλα τὰ ἐπιπλα σας εἶνε πολὺ παλῆα καὶ δὲν ἔχουν καμιὰ ἀξία.

— Βασιλικὴ, ξανάπε ὁ παπᾶς, δὲ θὰ ξαναφᾶω πιά κρέας, τὸ κρέας μὲ βλάπτει...

— Παπᾶ μου, ἀπάντησε ἡ ὑπηρετρία, ὄλ' αὐτὰ πού μοῦ λέτε δὲν εἶνε φυσικὰ πράγματα καὶ εἶμαι βέβαια πὼς κατὶ σᾶς συμβαίνει... αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού φύγατε γιὰ τὸ Πόν-λ' Ἀρσεβέξ. Τί τρέχει λοιπὸν ;

Καὶ τὸν ἐβίασε τόσο πολὺ μὲ τὶς ἐρωτήσεις τῆς, ὥστε ὁ παπᾶς

Ἡ μικροῦλα γονάτισε μπρὸς στὸν παπᾶ.

αναγκάστηκε να της πη την καθαρά αλήθεια.

— "Α ! είπε κείνη, αυτό που κάνετε δε με ξαφνιάζει. Ή καλή καρδιά σας θα σας καταστρέψει. Μά μην τὸ λέγετε τὸ πράγμα κατὰ καρδιά. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σὰς δικαιολογήσω ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ μπορέσετε νὰ συνάζετε τὰ ἐκείτο σζουδά.

***

Καὶ ἡ Βασιλικὴ ἄρχισε νὰ κατασκευάζει χίλιες δυὸ ἱστορίες γιὰ νὰ μπαλοῦσει τὸν πατᾶ. Ἐλεγε πὸς ἡ καινούρια καμπάνα, ἐνῶ τὴν μετέφεραν, οἶσσε, καὶ πὸς ἔπρεπε νὰ τὴ ξαναχούσουν. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὴν ξανάφτειαξαν, πὸς ἦρθε στὸ πατᾶ ἡ ἐμπνευση νὰ τὴ στείλουν στὴ Ρώμη γιὰ νὰ τὴν εὐλογῆσει ὁ Πάπας, κλπ. κλπ.

Ὁ πατᾶς τὴν ἄφρισε νὰ λέει, μ'ἀπὸ μέρου σὲ μέρου γινόταν πῶ δι-στυχιζόμενος. Κι' οἱ κάτοικοι τοῦ Λάντ-Φλερῦ ξαφνιαζόντουσαν γι' αὐτὴ τὴν καθυστέρηση τῆς καμπάνας. Χίλιες δυὸ διαδοχεῖς κυκλοφοροῦσαν εἰς βάρους τοῦ πατᾶ. Ὁ Φαριγγουὺ ὁ πεταλωτῆς ἔλεγε πὸς εἶχαν δεῖ τὸν πατᾶ μὲ μιά κακὴ γυναῖκα στὰ περὶχωρα τοῦ Ροῦζ-λέ Ρόζ, κ' ἐπρόσθετε :

— Ἀκούστε με πού σὰς λέω : ἔφαγε τὰ λεπτὰ τῆς καμπάνας μὲ τὶς καλιογυναῖκες.

Ἐνα κόμμα ἄρχισε νὰ σχηματίζεται κατὰ τοῦ πατᾶ. Ὅταν βιά-διζε στὸ δρόμο πολλοὶ περνοῦσαν πλάι τους χωρὶς νὰ βγάλουν τὸ καπέλλο τους κ' ἄκουγε, στὸ πέρασμά του, ἐχθρικά κριτικισματα,

Ὁ φτωχὸς ἄγιος ἰερωμένος, εἶχε συντριβεῖ ἀπὸ τὶς τύψεις καὶ ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε κάθε μέρα. Μιά μέρα, ἀφοῦ προσευχήθηκε ὡρα δόλοκληρη ἀποφάσισε νὰ ἀλαφρωθεῖ ἀπὸ τὸ ἁμάρτημά του, ἐξομολογημένος αὐτὸ δημοσίᾳ στους ἐνοριῆτες του.

***

Τὴν Κυριακὴ, μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα, καὶ πῶ χλωμὸς ἀπὸ πῶμα ἄρχισε νὰ λέει :

— Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἀγα-πητοὶ μου φίλοι, ἀγαπητὰ μου τέκνα, ἔχω μιά ἐξομολόγησι νὰ σὰς κάνει :

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή μιά κω-δωνοχοροσία διανῆς, ἔντονη, με-ταλλικὴ ἀντήχησε στὸ καμπαναριὸ καὶ γέμισε μὲ τοὺς ἴχους τῆς ὅλη τὴν παλιὰ ἐκκλησία. Ὅλα τὰ κε-φάλια στράφηκαν καὶ μιά φωνὴ ἔφ-ριψε ἀπὸ τὰ στόματα τῶν πιστῶν :

— Ἡ καινούργια καμπάνα ! . . . ἡ καινούργια καμπάνα ! . . .

Εἶχε γίνει κανένα θαῦμα ; . . . Μήπως ὁ θεὸς εἶχε στείλει τὴν και-νούργια καμπάνα μὲ τοὺς ἀγγέλους τοῦ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ τοῦ καλοῦ

πατᾶ ;

Ἡ μὴπως ἡ Βασιλικὴ, ἡ γιὰ ὑπερητόια, πῆγε κ' ἐξομολογήθηκε τὴ στενωχώρια τοῦ ἀρένητῆ τῆς στις δυὸ κυρίες τῆ Σουζῆ καὶ τῆ Μπεττίνα Πέροισβαλ, πού ἔχουν ἕναν τόσο ὁμορφὸ Πῆργο τρεῖς λευ-γες μακριὰ ἀπὸ τὸ Λάντ - Φλερῦ, κ' αὐτὲς οἱ εὐγενεῖς κυρίες ἀνάλαβαν νὰ καινοσύνουν τὸ πράγμα καὶ νὰ προξενήσουν μιά τόσο εὐχάριστη ἐκπληξὴ στὸν πατᾶ - Κοραντέν ;

Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἡ δευτέρα ἐξήγησι εἶνε πῶ πιθανή. Ὅτι καὶ νὰ συνέρη ὅμως οἱ κάτοικοι τοῦ Λάντ - Φλερῦ δὲν ἔμαθα ποτὲ τί ἠθελε νὰ τοὺς ἐξομολογήθῃ ὁ πατᾶ Κοραντέν.

Julie Lemaitre

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ πῶ κατάλληλο

Ὅταν ὁ δούξ τοῦ Πάτελμπυ παντρευόταν, ἐξηντάρης πιά, μιά χαριτωμένη κοπελίτσα πού δὲν εἶχε πατήσει ἀκόμα τὰ εἴκοσι, ὁ σεβασμιωτάτος Γκορις ἄββᾶς τῆς ἐνορίας τοῦ δουκὸς βρόθηκε σὲ ὀσκόλη θέσι.

Κατὰ τὰ καθιερωμένα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τέλεσι τοῦ γάμου ἔπρεπε νὰ ἐκφωνήσῃ καὶ τὸν σχετικὸ πανηγυρικὸ, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ ζευγάρη ἦταν ἀταίμαστο, ἐπίστευε ὅτι δὲν ἔσκαζε νὰ μεταχειρισθῇ ὡς ἀρε-τηρία τοῦ λόγου τοῦ «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε». Ἀφοῦ ἐπονο-κεφάλησε κάμποσες μέρες ἀποφάσισε νὰ ξεμολογήθῃ τὴ στενωχώρια του στὸν Βολταῖρο πού ἔτυχε νάνε καὶ ἐνοριῆς του.

Ὁ Βολταῖρος ὅταν τὸ ἄκουσε γέλασε.

— Μὰ εἶνε εὐκολώτατο παπᾶ μου, τοῦ εἶπε. Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ γάμο, τὸ κατάλληλότερο ῥητὸ τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε τὸ «ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιούσιν !...»

***

Λακωνικότης

Ὁ Φρειδερίκος ὁ Π' ἔγραψε στὸν στρατηγὸν Σαλμὸν φρούραρχο στὴν Γκλέβ πρὶν ν' ἀρχίσῃ ἡ αὐστριακὴ εἰσβολὴ στὸ βασιλεῖο του : —«Στρατηγέ μου, ἀν οἱ Αὐστριακοὶ περάσουν στὸ ἔδαρὸς μας ὑπόδειξέ τους, ὅτι ὁ δρόμος τους δὲν εἶνε ἀπὸ δῶ, ἀν ἀρχίσουν νὰ σοῦ ζητᾶνε ἐξηγήσεις αἰμαλωτῆς τους, κ' ἂν κάνουν πὸς ἀμύ-νονται σκότωσέ τους !...»

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΧΩΡΙΣ ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΧΕΡΙΑ

Μιά ζωγράφος χωρὶς χέρια πού ἀποκτᾶ τὴν εὐνοια τῶν βα-σιλέων τῆς Ἀγγλίας. Ἄνθρωπος πού ξυρίζεται, πού παί-ζει τύμπανο καὶ ξιφωμαχεῖ μὲ τὰ πόδια. Ἄνθρωπος χωρὶς χέρια καὶ πόδια περιφίρμος καλλιγράφος καὶ ζη-λότυπος σύζυγος. Καλλιερητῆς, ψυλοκόπος, κηπουρὸς μὲ τὰ... πόδια. Ἐνας ἄνθρωπος πού ἐκλεβε μὲ τὸ στόμα.

Διαβάζοντας τὸν τίτλο τοῦ κομματιοῦ αὐτοῦ, θὰ ξαφνιαστήτε κ' ἴσως κουνήσετε μ' ἀμφιβολία τὸ κεφάλι σας. Ἐν τούτοις ὅλα ὅσα θὰ σοῦς ἀναφέρουμε εἶνε ἀληθινὰ καὶ πρέπει νὰ τὰ πιστεύετε ἀπο-λύτως.

Φυσικὰ δὲ θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ φαντασθῆτε ζωγράφους . . . κουλούς. Καὶ ὅμως ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ζωγράφοι χωρὶς... χέρια, πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἀρετὰ καλοὶ καὶ τῶν ὁποίων ἡ φή-μη ἔχει περάσει τὰ ὅρια τῆς πατρίδος του. Ἀποδείξεις τοῦ προκειμένου εἶνε ἡ δεσποινὴ Ρατλίν, μία Σουηδὴ καλλιτέχνης, ἡ ὁποία ἂν καὶ στερεῖται χερῶν ἐν τούτοις ζωγραφίζει μὲ τὰ . . . πόδια τῆς περὶ-φίρμα πορτραῖτα. Ἐπίσης μὲ τὰ πόδια τῆς κατασκευάζε ὡραϊότατα γήρινα ἀνάγλυφα.

Παρόμοιο φαινόμενον εἶνε ἕνας πλανόδιος Βέλγος ζωγράφος, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1900, στὸ Λονδίνον. Ὁ ἐν λόγω καλλιτέχνης — χωρὶς χέρια καὶ αὐτὸς, ἐννοεῖται, — ἐργαζότανε στὴν « Ἄντου-ἔστ Πιζτουὺ Γκᾶλλερν » ἀντιγράφοντας σὲ διάζ του π α ν ὀ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων Ἀγγλῶν ζωγράφων. Μεγάλῃ δόξᾳ, ἐπίσης ἀπέ-κτησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι κουλὸι καλλιτέχνη.

Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφέρουμε καὶ τὴν περιφίρμη. Μὲς Μπίρφεν-πὺν κέρδιζε πολλὰ χρήματα, ζωγραφίζοντας μινιατούρες.

Σὲ μιά ἐκδοσὴ τῆς μάλιστα ὁ κόμης Βαρθολο-μαῖος τόσον πολὺ ἐνθουσιασθῆκε γιὰ τὴν τέχνη τῆς ὥστε τὴν πήρε ἀπὸ τὴν προστασία του καὶ ἀνέλαβε δι' ἐξόδων του νὰ τὴ σπουδάσῃ στὴ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἴδια αὐτὴ ἀνάπηρος καλλιτέχνης κατόρθωσε μὲ τὰ ὦρατα τῆς ἔργα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοια τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ III καὶ Γουλιέλμου τοῦ IV. Ὁ τελευταῖος μάλιστα τῆς εἶχε παραχωρήσει καὶ ἕνα πολυτελὲς διαμέ-ρισμα στ' ἀνάκτορα τοῦ ὁποίου διέμενε.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ζωγράφοι ζωγραφίζαν μὲ τὰ πόδια τους, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν συνήθεια εἶχαν ἀπο-κτήσει τὴν εὐγένεια αὐτή.

Ἐπίσης εἶδω πρέπει ν' ἀναφέρουμε καὶ τὸν Τζῶν Βαλέριους, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴν Γερμανία στὸ 1667 καὶ ἐξέπληξε ὅλο τὸ κόσμη μὲ τὴν εὐγένεια τῶν ποδιῶν του. Μπο-ροῦσε νὰ ξυρισθῇ, νὰ παίξῃ τύμπανο, καὶ νὰ ξιφωμαχῇ μὲ κατα-πληκτικὴ ἐπιδεξιότητα. Χορημοποιοῖσθε δὲ μὲ τὸση εὐκολία τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν, μὲ ὅση εὐκολία δὲν μπορούσαν ἄλλοι νὰ χορημοποιοῖσθουνε τὰ δάκτυλα τῶν χερῶν τους.

Ἐπίσης περιφίρμος ἦταν καὶ ὁ Ἄγγλος Χέο Οὐνδαμ ὁ ὁποῖος εἶχε καταλήξει ὅλο τὸ Λονδίνον μὲ τὰ κατορθώματά του. Ἐνας ἄλλος, ὁ Μαθιά Μπουζινζερ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴν Νουμβέργη τῆς Γερμανίας, ἔξη χρόνια μετὰ τὸν Βαλέριους, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε χέρια, οὔτε πόδια, ἐπέτελεσε θαύματα. Μ' ὅλες αὐτὲς τὶς σωματικὲς του ἐλλείψεις ἔπαιξε θαυμασία αὐλὰ, ἀσκανο (σχοτσέ-ζικη πλάτσα), τρουμπέτα, καὶ ζωγραφίσε μὲ ἀρετὴ τέχνη. Τὰ διά-φορα τοπεῖα του, σζίτσα καὶ προσωπογραφίες ἦταν πολὺ καλά. Ἡ καλλιγραφία του, τῆς ὁποίας ἄγρια ὑπάρχουν καὶ σήμερα στὸ Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου, ἦταν ἀνώτερη ἀπ' τὴν καλλιγραφία κάθε καθηγητοῦ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν τὸ ἔπρεφαν κανένα κέρδος. Πέρασε ὅλη τὴ ζωὴ του πτωχικὰ καὶ εἶχε καταντήσῃ ὁ περιγέλος τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος τὸν ἐθεωροῦσε ὡς τέρας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ κατορθῶνε ἔχοντας μιά πένα στὸ στόμα, μὲ τὴν ὁποία ζωγραφίσε κ' ἔγραφε.

Ὁς σύζυγος ἦταν πολὺ ἀσθηρὸς. Ὅταν καμμιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες του —εἶχε νυμφευθεῖ ὁ ἄθλιος τέσσερις φορές— τοῦ ἔκανε τίποτε τότε γινόταν ἔξω φρενῶν. Ριγνόταν ἀργεμισμένος ἐπάνω τῆς, τὴν ἔρχοιχε κάτω, καὶ τὴν χτυποῖσε τόσο δυνατὰ μὲ τὸ σῶμα του, πού, ἀσφαλῶς ἡ σύζυγος θὰ ἦταν πολὺ τυχερὴ ἂν μπορούσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Περίεργα ἐπίσης ἦτανε καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ Οὐίλλιαμ Κίνγκστον, ὁ ὁποῖος στίς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος κα-τοικοῦσε στὸ Ντίτσει, κοντὰ στὸ Μπριστόλ, καὶ καλλιερῶσε τὸ κῆπο του μὲ τὰ . . . πόδια ! Μποροῦσε, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη βοή-θεια, πάρα μόνον μὲ τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν του, νὰ σελλῶνῃ καὶ νὰ ζεύῃ τ' ἄλογο του, ν' ἀμείγῃ τὶς ἀγελάδες του, νὰ κόβῃ τὸ σανὸ, νὰ τὸν δένην δεμάτια καὶ νὰ τὸν κουβαλάῃ ἀπ' τὸν ἀργὸ στὸ σπήτι του. Ἦταν ἐπίσης θαυμασίως ψυλοκόπος καὶ κρατώντας μὲ τὸ πόδι του τὸ σκεοῖρι, ἐκοβε τὸ δέντρο μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα. Ἄλλος ἀνά-πηρος φαινόμενος ἦταν κάποιος ἀμερικανὸς Κάλμπ. Ὅρτον ὁ ὁποῖος εἶχε κατηγορηθῇ κάποτε γιὰ κλοπὴ. Εἶχε κλέψει μιά ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, μὲ τὸ . . . στόμα του. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τὸ φαν-τασθῇ αὐτὸ κ' ἐδέησε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἴδιοι οἱ δικαστὲς ὅτι πράγματι αὐτὸς ἦταν ὁ ἐνοχος. Γιὰ νὰ τοὺς τὸ ἀποδείξῃ μάλιστα πήρε μιά πένα στὸ στόμα του καὶ γρή-γορα, γρήγορα ἄρχισε νὰ τοὺς σκαρῶνῃ διάφορα ἰχνογραφήματα. Ὅστούσο δὲν τὸν ἐπίστεψαν ὀλοτελα καὶ ἀθωώθηκε λόγφ ἀμφιβολιῶν.

